

sagen en ajourføring af den hidtil gældende afbetalingslov.

I *Finland* har et udvalg i 1977 afgivet betænkning om en forbrugerkreditlov, som på væsentlige punkter svarer til den svenske lov.

Kreditkøbsudvalgets betænkning indeholder i kapitel III nærmere oplysninger om udenlandsk ret.

6. EF-kommissionen fremsendte den 27. februar 1979 til Rådet et forslag til rådsdirektiv om forbrugerkredit. Direktivforslaget finder anvendelse på aftaler, som indgås mellem en erhvervsdrivende og en forbruger, om ydelse af henstand, lån eller anden finansieringsstøtte til forbrugeren, hvor den ydede kredit skal tilbagebetales i afdrag.

Direktivforslaget, som ikke er begrænset til aftaler om køb, indeholder især en række bestemmelser om oplysningspligt, herunder om effektiv rente, ved markedsføringen og ved indgåelsen af kreditaftaler samt om sikring af forbrugeren i de såkaldte trepartsforhold. Den forbrugerbeskyttelse, som direktivet skal sikre, er efter forslaget en minimumsbeskyttelse, og direktivet vil således ikke hindre, at en medlemsstat gennemfører eller opretholder regler, der giver forbrugeren en bedre beskyttelse end foreskrevet efter direktivet.

Direktivforslaget er udfærdiget under henvisning til EØF-traktatens art. 100. Forslaget har været sendt til høring i Europaparlamentet og Det økonomiske og sociale Udvalg i overensstemmelse med proceduren i art. 100. Behandlingen af forslaget i en arbejdsgruppe under Rådet har imidlertid været udskudt indtil videre, efter at Europaparlamentets retsudvalg i en betænkning, der er afgivet i juni 1980, redegjorde for, at man ikke fandt, at berettigelsen af at anvende art. 100 som hjemmel for forslaget er godtgjort, og derfor henstillede til Europaparlamentet, at det anmoder Kommissionen om at trække sit forslag tilbage. Europaparlamentets retsudvalg vil imidlertid efter forhandlinger med EF-Kommissionen på ny overveje spørgsmålet.

7. Lovforslaget

Som nævnt under pkt. 1 finder justitsministeriet det både væsentligt og påkrævet for styrkelsen af kreditkøberens og især forbrugers retsstilling, at der gennemføres en lov om køb på kredit som foreslået af kreditkøbsudvalget. Tilsvarende lovgivning forberedes som nævnt under pkt. 5 i Norge og er allerede gennemført i Sverige.

Justitsministeriet har overvejet, om en reform af kreditkøbsområdet bør afvente udviklingen inden

for EF. Spørgsmålet om gennemførelsen af direktivforslaget er imidlertid fortsat ikke helt afklaret på grund af behandlingen i EF-parlamentet, jfr. ovenfor pkt. 6. Ud fra erfaringerne med de forslag til direktiver om civilretlig forbrugerbeskyttelse, som Kommissionen hidtil har fremsat, må det endvidere under alle omstændigheder forventes, at forhandlingerne i Rådets arbejdsgruppe vil blive vanskelige og vil strække sig over adskillige år. Da endvidere den påtænkte lovreform har et langt videregående sigte end direktivforslaget, har justitsministeriet ikke fundet at burde afvente en vedtagelse af direktivforslaget. Hertil kommer, at en eventuel senere tilpasning til direktivet formentlig forholdsvis let i det væsentlige vil kunne ske ved en tilføjelse til loven af et særskilt kapitel om andre former for forbrugerkredit end kreditkøb.

Justitsministeriet kan i det væsentlige tiltræde de synspunkter, som kreditkøbsudvalget har lagt til grund ved udarbejdelsen af lovudkastet. Det foreliggende lovforslag er derfor udarbejdet på grundlag af udvalgets udkast, men fraviger dog dette på visse punkter, navnlig under hensyn til synspunkter, som er fremsat af de myndigheder og organisationer, som har udtalt sig om kreditkøbsudvalgets betænkning. I det følgende omtales indledningsvis nogle generelle spørgsmål vedrørende lovens opbygning (a) og afgrænsningen af forbrugerbegrebet (b). Derefter redegøres der for de væsentligste forskelle mellem lovforslaget og kreditkøbsudvalgets lovudkast (pkt. c-i).

a) Lovforslagets opbygning.

Nogle af de hørte erhvervsorganisationer har anført, at de finder det uhensigtsmæssigt at regulere retsforholdet mellem to erhvervsvirksomheder i en lov, hvis hovedsigte er at beskytte den økonomisk svage part. Disse organisationer mener derfor, at kreditkøb bør reguleres i to love, én for erhvervsdrivendes køb på kredit og én for forbrugers køb på kredit. Den nærmere argumentation herfor fremgår bl. a. af bilag 10 i betænkningen.

Justitsministeriet finder dog ligesom udvalgets flertal, jfr. betænkningen s. 35-36, at hensynet til overskueligheden og behovet for at mindske afgrænsningsvanskeligheder taler for, at lovreguleringen sker i én fælles lov, i hvilken der samtidig tages hensyn til, at den beskyttelse, der gives kreditkøberne, bør gradueres efter, hvem køberen er. Justitsministeriet finder endvidere, at en sådan løsning giver bedst mulighed for tillige at sikre den mindre erhvervsdrivende, der køber på kredit, en rimelig beskyttelse.